

Спомени од една слика од Школото во Лешок

Ова е моја мала приказна за мојата најдрага слика- фотографија од школските клупи, на која сме сликаны, Јас, заедно со моите соученици и моите драги учителки Рада и Оливера во 1960 година, во четвртото одделение во Основно училиште Кирил Пејчинович во Лешок.

На оваа слика сме некако оформени детски ликови и затоа и ја внесов но насловот од корицата на оваа книга.

(Фото: Тошо Димитриевски, мај 1960, сликар од Тетово, учебна 1959/60, Мојот клас во четвртото одделение и од второ одделение во ОУ Кирил Пејчинович, Лешок со учителките Рада Симовска родена 1918 во Тетово и Оливера (Герасимовска) Поповска родена 1935 во Тетово)

Децата бевме наредени во четири реда. Првиот ред беа седнати на трева, вториот ред беа седнати на клупа, третиот ред стоеја и четвртиот ред бевме качени на на клупа.

Во продолжение ги внесувам учениците од **Четврто одделение** од Мојот клас по име и прекар, додека учениците од второ одделение ги внесувам само по име и презиме и тоа:

Четврти ред: Раде - Чалам, Ристо -Најла, Мите -Кумите, Тодор -Грне, Бошко -Шуко, Делко -Штат, Стојко -Васејчин, Трајче - Андон,

Трети ред: Ане -Гуља, Цвета -Цуља, Тодор -Капунка, Рада -Цврчка, Дафинка -Костеа, Душан -Мазарак, Радмила -Цобеа, Боре - Аљаља

Втор ред: Цвета -Тодеа, Дафинка - Даца, Перса -Плачка,

Прв ред: Иљо -Еџа, -Сане -Бабино, Крсте - Балјо,

Од Второ одделение на сликата се овие деца: Живко-Еџа, Стојна -Дута, Душанка - Цанина, Џоба -Јуре, Митре -Чајка, Благе- Кујо, Рада -Јоне, Томе- Панде и Грозда -Слатина (стр.601-630 - извор: ред.бр.1).

Почитуван ученику, доколку се најдеш на фотографијата би сакал и верувам дека ќе ги вратиш спомените од убавите и безгрижни денови кои ги имавме во Лешок во зградата на училиштето и училишниот двор, како и на Бучејца, Костоо, Млака, Тумба, Кале, Белимен, Коштање, Три дуљка, Пефчина, Заградско, Гушаец, Солишта и др. места, на кои игравме топка, челик, народна, камај, долга магарица и др. детски игри.

Оваа приказна се однесува и на Тебе и на другите деца од класот, како и на неколку генерации пред нас и секако после нас, кои учеа во истото училиште во Лешок и од соседното село Слатина.

Оваа приказна продолжува и со децата-ученици од соседните села: Слатина, Непроштене, Варвара, Брезно, Теарце, Отушиште, Доброште и Глоѓи, со кои заедно учевме петто до осмо одделение во Осмолетка Кирил Пејчинович Теарце.

Ученику, кога ќе ја видиш сликата, верувам ќе ги вратиш спомените и за нашата прва учителка Рада Симовска од Тетово, а ќе се присетиш и на тогај младата и убава учителка Оливера Герасимовска Поповска од Тетово, на која ова и беше прва служба. Но, сигурен сум дека, иако не е насликана во оваа фотографија-слика, ќе се присетиш и на нашата прва учителка Јелица Николовска Ацевска, која беше од Лешок, од родот Гољакој.

Сликите од школо, не се важни само за нашата генерација, туку, сликите и спомените од школото се интересни и за многу други генерации ученици од Лешок постари и помлади од нас, а најповеќе на нашите потомци.

Секоја година, во месец мај, на крајот на школската година, традиција беше да се сликаме сите ученици заедно со учителките.

Неколку недели пред да завршиме со учебната година, учителката Рада не извести дека ќе дојде сликарот Тошо Димитриевски- фотограф од Тетово да не слика и затоа треба да бидеме потпишани и дотерани за тој ден. Денот пред да пристигне сликарот, учителката Рада ни рече: *Деца, уште ќе дојде сликарот Тошо да не слика. Да им кажеше на мајкиште да ве измијат, исчешлаат и дојтераат во нови алишти.*

Утредента, околу пладне со точак дојде сликарот Тошо, учителката Рада не погледна децата и тие кои не бевме дотерани не ослободи од час и ни рече да одиме дома мајките да не дотераат.

Учителката Рада и мене ме погледна и ми рече: *Мишко оди дома и мајка ти Јорда да ти дојтера и да ти облече во нови алишти.* Инаку, сабјалето мама ме облече во панталончиња и блузиче уз врат со темно сиво зелена боја и на градите имаше плетени прави шарки од бела, зелена и плава боја. Јас и кажав на мама претходниот ден дека треба да ме дотера за утрешниот ден. Утрото мама ми рече: „*Сине облечи го ова блузиче, тоа е скинато во лакиште од ракави, ама скинатиште ракави нема да се гладаат на сликата. Сине, не се секирај Ти ќе и бидеш на мама најубав од свите,*“ Но, мама не ми рече дека дома немам други нови алишта. Јас, сабјалето знаев дека немам нови алишта, ама, се правев дека незнам и тогаш ништо не и реков на мама. Ја послушав мама и така отидов на училиште.

Јас, и неколку деца се упативме дома. Дојдов до дворот, ама не влегов дома да и кажам на мама зошто сум дојден, туку се задржав во дворот кај племната, се

вртев - се сучев, лево-десно, да помине времето и се вратив во школо облечен во истата облека. Значи, Јас отидов дома, кобајаги ќе се пресоблечам во нови алишта, а многу добро знаев дека мама нема во што ново да ме облече-промени. Кога се вратив учителката Рада ме виде дека не сум дотеран и ми рече: Митко, зошто не се дотера во нови алишта за сликање? На учителката и реков дека отидов дома, но, мајка ми не беше таму, туку, отишла во лозјето во Млака. Така, за прв и последен пат ја излажав мојата учителка и друг пат никогаш повеќе не ја излажав.

Многу добро се сеќавам дека блузичето ми го купи мама од град кога ме пуштија од болница во Тетово, кога ме укаса во нога над десното коленце отровна змија-шарка. Блузичето беше со тенки куклушки и плетки и не можеше мама да најде таков конец и да го сплете или соши во ракавите.

Многу добро се сеќавам дека и на Рада Груевска - Цврчка учителката и рече да се врати дома и да ја дотера мајка и Таса, но, и она се врати со истото црно фустанче, бидејќи немала друго.

Оваа вистинита приказна ја раскажав и ја посветувам на сите деца од класот, како и на нашите деца и внуци, за да барем малку ги почувствуваат тежината на времето и условите во кои учевме и живеевме.

Лешок, 20 Ноември 2005, Црква Св. Богородица /Фото: М.С./

Мој Фото албум ЛЕШОК (Пролет-лето; Есен- зима) , фото: М.С. Лешок,2007

Мој Фото албум ЛЕШОК (Пролет-лето; Есен- зима) , фото: М.С. Лешок,2018